

نوستالژی

فیلمنامه خوب نداریم

ماندگار ترین فیلم در ذهنش از سینمای دهه ۶۰ به یادگار مانده است.

فیلم «باشو غریبه کوچک» یکی از ماندگار ترین و تاثیر گذارترین فیلم‌هایی است که در ذهن من مانده. درست به خاطر ندارم چه سالی و تحت چه شرایطی این فیلم را دیدم ولی آنچه به یادم مانده این بود که فیلم بسیار خوش ساخت و خوش‌مضون بود.

بازی بسیار زیبایی سوسن تسلیمی و فضاهای زیبای بیضایی از نکات برجسته فیلم بود. ارتباط قشنگی که بین شمال و جنوب مملکت نشان داده شده بود و به این مفهوم بود که ما در هر حال با هر زبان و رنگی ایرانی هستیم و از یک ملتیم، از دیگر ویژگی‌های بارز این فیلم بود. در طول جشنواره درگیر کار بودم و نتوانستم فیلم‌ها را ببینم. آخرین فیلمی را که دیدهام به خاطر ندارم. به نظر من مشکل سینمای ما در فیلمنامه است. ما فیلمنامه‌نویس خوب نداریم. مساله اصلی ما قصه و انتخاب داستان است. باید داستانی برای فیلم‌ها نوشته شود که تماشاچی را جذب کند و بتواند با مخاطب ارتباط برقرار کند. ولی در حال حاضر قصه‌های ما سست و بی‌مایه و بی‌ارتباط هستند و این موضوع اصلاً خوشایند نیست. وقتی فیلمنامه خوبی نداشته باشیم فیلم خوبی هم نمی‌توانیم بسازیم، یعنی این قصه‌های ضعیف قطعاً فیلم خوبی نخواهند شد. از طرف دیگر بازیگرانی در کار دیده می‌شوند که بحث درباره آنها بسیار کارشناسی است که مجال آن در اینجا نیست. نتیجه این می‌شود که کارها بد می‌شود و کسی برای رفتن به سینما رغبتی ندارد. از سوی دیگر یکسری فیلم‌های طنز ساخته می‌شود که بسیار سطح پایین است. این فیلم‌های طنز فاخر نیست و خیلی بی‌مایه و تپه ای است که با دقت خوبی کار نشده است و همه اینها باز از ضعف فیلمنامه است. ما در این سال‌ها فرصتی برای تطبیق ادبیات با فیلمنامه‌نویسی نداشتیم که بتواند سبب رشد سینمای ما شود. در پایان می‌توانم بگویم از هر ۶۵ فیلمی که در یک سال ساخته می‌شود سه الی چهار فیلم آن قابل صحبت است.

باشگاه غیر سینمایی‌ها

نعمت احمدی:

سینما قانع نمی‌کند

گاهی نظرات کسانی غیر از هنرمندان درباره سینما می‌تواند نشانگر خواسته‌ها و نظرآتشان نسبت به هنر هفتم باشد.

— — —

–آخرین بار که برای دیدن فیلم به سینما رفتید کی بود؟

آخرین بار حدود ۱۵ سال پیش بود. برای دیدن فیلم طعم گیلان ساخته عباس کیارستمی به سینما رفتم. **–ارتباط‌تان در کل با سینما چگونه است؟**

من یکی از سینماروهای این مملکت بودم. چه زمانی که در کرمان بودم و چه بعد که به تهران آمدم همیشه برای دیدن فیلم‌ها به سینما می‌رفتم. در خوابگاه دانشگاه هم جزء گروهی بودم که فیلم تهیه و انتخاب می‌کردیم و برای دانشجویان نمایش می‌دادیم. به همین دلیل هم می‌توانم بگویم که من بیشتر آثار کلاسیک سینما را دیده‌ام. **–در حال حاضر مشکل سینمای ایران را چه می‌دانید؟**

ببینید سینما در حال حاضر دیگر مرا قانع نمی‌کند. سینما دیگر معما ندارد و از همان ابتدا به‌ساکن همه چیز مشخص است. برای من هنوز کاراکترهای فیلم گاو به‌صورت معما باقی مانده‌اند. اما در حال حاضر که سینما بیشتر منحصر شده به تکرار فیلم‌های فارسی، دیگر معمایی برای من به وجود نمی‌آید. ضمن اینکه تکنولوژی به جایی رسیده که دیگر برای دیدن فیلم لازم نیست به سالن سینما بروید. خوب به خاطر دارم می‌خواستم برای دیدن فیلم مارمولک به سینما بروم

که یکی از دوستانتام گفت: بیا این سی‌دی مارمولک در خانه نگاه کن. در گذشته تو می‌دانستی که اگر به سینما نروی فیلم‌های داغ روز را از دست خواهی داد برای همین گرفتاری‌هایت را هر طور شده کنار می‌گذاشتی، می‌رفتی سینما و فیلم می‌دیدي. خوب به خاطر دارم که در دهه ۵۰ سینماها سالن ۱۲ شب به بعدشان همیشه پر بود. اما امروزه اگر سینما رفتنی چیزی از دست نمی‌دهی چون می‌دانی بالاخره سی‌دی این کار به دستت خواهد رسید. حتی در بعضی مواقع فیلم‌هایی که اکران نشده است را هم به صورت قاچاق می‌توان توی این سی‌دی‌ها دید. سینما امروز با یک رقیب جدید به نام سینمای خانگی روبه‌رو است.

–ترجیح می‌دهید بیشتر در منزل فیلم ببینید یا در سینما؟

من در درونم فضای سینما را هنوز دوست دارم چراکه فضای سینما خاص و دلچسپ است اما سال‌ها و سینماها هنوز همان سال‌ها و سینماهای قبل از انقلاب است یعنی هیچ جذابیت جغرافیایی در سینما وجود ندارد که بتواند مرا جذب کند تا من برای دیدن فیلم به سینما بروم.

گفت‌وگو با فرهاد توحیدی–بخش اول

اپوزیسیون نیستیم

گیسو ففغوری

نایب‌رئیس هیات‌مدیره و دبیر جشن چهاردهم سمت‌های صنفی این روزها فرهاد توحیدی است. دلمشغولی او به صنف آنقدر زیاد است که در طول این سال‌ها بارها به عنوان یکی از اعضای هیات‌مدیره خانه سینما انتخاب شده است. دو بار دبیری جشن خانه سینما و عضویت در کارگروه‌های مختلف از دیگر کارهایی است که فیلمنامه‌نویس مشهور سینما به آن مشغول است. در یکی از روزهای اواسط تیرماه، در روزی که قرار بود کمی بعد از آن دیدار با معاونت سینمایی رخ دهد گفت‌وگو با او امکان‌پذیر شد. اما آن ملاقات به هم خورد؛ ملاقاتی که پس از یک ماه انتظار در نهایت منتفی شد و با یک بیت شعر به پایان رسید. دیدار با معاونت سینمایی این روزها خواسته‌ای دست‌نیافتنی به نظر می‌رسد. با وجود این تلاش شده است خانه سینما در این روزها فقط به فعالیت‌های صنفی بپردازد. این نکته‌ها در این گفت‌وگو بیشتر تشریح شده است. در بخشی از این گفت‌وگو محسن هاشمی مدیر اجرایی خانه سینما نیز حضور داشت و اطلاعات آماری ارائه می‌داد.

– چقدر به کلماتی که مدام شنیده می‌شود یعنی فضای باز و رفع توقیف امیدوار هستید؟
من فکر می‌کنم اگر بخواهیم منصف و واقع‌بین باشیم نمی‌توانیم حال سینما را از حال بقیه حوزه‌های هنر، ادبیات، اقتصاد و سیاست جدا کنیم. همه اینها زنجیره‌های به‌هم‌پیوسته حیات اجتماعی‌ما را تشکیل می‌دهند. اگر آدم منصف و واقع‌بینی بگوید هیچ اشکالی وجود ندارد، همه چیز رو به راه است. وضع کتاب و مطبوعات خوب است، انس و الفت میان گروه‌های سیاسی بیاد می‌کند و سینما حالش عالی است، به نظر من دور از واقعیت است. آن چیزی که الان وجود دارد اسمش را به رسمیت نشناختن نهادهای صنفی توسط برخی می‌گذارم. به نظر می‌آید این سیاستی است که توسط بعضی مسئولان دولت نهم پیگیری شده است. در دولت دهم نیز دنبال می‌شود. در واقع این سیاست، سیاست‌دیده تردید نگریستن به سازمان‌های مردم‌نهاد، اصناف و سندیکاها، از جمله در حوزه سینما است. خانه سینما نهادی است با بیش از دو دهه سابقه. وقتی بر‌خورد مسئولان را با این نهاد در شش ماه گذشته بررسی می‌کنیم نسبت به ما با بخش دولتی روشن و مشخص می‌شود. هر چند می‌بینیم معاونت سینمایی با شعار رونق‌بخشی به تولید آمده است. این شکاری است که باید باث خوشحالی باشد اما چرا این اتفاق نمی‌افتد؟

– شاید چون شما بدبین هستید؟

معاونت سینمایی اعلام می‌کند سال ۱۳۰۰ فیلم می‌خواهیم تولید کنیم، بعد عقبت‌نشینی می‌کند و می‌گوید ۲۰۰ فیلم و بعد قرار می‌شود ۱۰۰ فیلم برای اکران و ۲۰۰ فیلم برای شبکه نمایش خانگی تولید شود. خب چرا باید از بودجه سینما مصرف شود. اگر فیلم مناسب ویدئو است در همان سینما با بودجه همان بخش تولید شود. دیگر فشار بر سینما نیاید. چرا ما خوشحال نمی‌شویم چون ظرفیت اکران را می‌شناسیم و می‌دانیم هر سال حداقلر حدود ۵۰ فیلم می‌تواند به طور مناسب اکران شود. بنابراین اگر گفت این تولید پیشنهادی را در نظر بگیریم باید نیمی از آن پشت درهای اکران بمانند. این یعنی خواب سرمایه، یعنی متوقف ماندن سرمایه در گردش سینما. این یعنی اختلال در امور سینمایی. بنابراین ، جرایی شعار افزایش تولید می‌دهد. این شعار باعث خشنودی نیست چون مطابق واقعیات موجود سینما نیست. از طرف دیگر یک حرکت مدام در جهت رونق‌بخشی به تولید دیده می‌شود. اداره کل نظارت و ارزشیابی در طول تمام جلسات، پروانه ساخت صادر می‌کند. از این پروانه ساخت‌ها امر دقیق‌ی در دست است که از این تعداد چقدر کارگردان و تهیه‌کننده اول است. ما نسبت به این سیاست هم حساس هستیم.

– چرا، آیا این باعث نمی‌شود جمع زیادی مشغول به کار شوند؟
ما بختی را در خانه سینما با عنوان امنیت شغلی دنبال می‌کنیم. امنیت صنف تهیه‌کنندگی با اجرای این سیاست به خطر افتاده است. این رشته (تهیه‌کنندگی) یکی از سه رشته مهمی است که تولید با آن در سینما آغاز می‌شود. این یک امر کاملاً تخصصی است و بهتر است ورود به آن با ضوابط سختگیرانه تواند باشد. هر کس را نمی‌توان وارد این حیطه کرد. همین الان با سبند و مدرک می‌توانم اعلام کنم هستند تهیه‌کنندگانی که هنوز فیلم اول‌شان تمام نشده است و چندین و چند شکایت در خانه سینما دارند. این شکایت‌ها ناشی از عدم رعایت مناسبات حرفه‌ای در سینما است. یک دوره‌ای بود که کانون کارگردانان سالانه سهمیه‌ای را برای ورود کارگردانان اول در نظر می‌گرفتند و این حاصل تلاش و تجربه این دوستان بوده است. ما مخالفت ورود نیروهای تازه‌نفس و جوان نیستیم، مگر هر کسی را به حوزه پزشکی راه می‌دهند و کارت نظام پزشکی می‌دهند. این رفتارها شائبه مخالفت با صنف را ایجاد می‌کند. مثلاً بعد از آنی که خانه سینما اعلام کرد کارت‌های امتحانی آماده توزیع شده است دو روز بعد آقای سجادی‌پور اعلام کردند ما کارت حرفه‌ای می‌دهیم که از مزایای دولتی بر‌خوردار خواهد بود. ما در حسن نیت آقای شمقدری تردید نمی‌کنیم. می‌خواهند اوضاع سینما را سامان ببخشند. اما به نظر می‌رسد راه‌های دقیق و درستی را دنبال نمی‌کنند. از آرموندها را می‌آزمایند، این راه‌ها قبلاً تجربه شده و بظان آن آنها تباه شده است. در بخشی از تشکیلات سیاستگاری‌های فرهنگی من این خطر را پررنگ می‌بینم که مایلند عملاً سازمان‌های صنفی و مردم‌نهاد را حاشیه‌نشین ببینند.

– در این صدت بارها و بارها دیدارهایی بین شما و مسوولان کنونی سینما انجام شده است. تاثیر این دیدارها چه بوده است؟
در یاه گذشته هیات‌مدیره به دیدار معاونت سینمایی در دفتر ایشان رفت و اردیبهشت‌ماه نیز ایشان به خانه سینما آمدند. دیدار دیدم اما عملاً دیدار بی‌نتیجه و کم‌ثابت بود. هر طرف فقط نظرات خودش را بیان کرد. **–آیا معاونت انتظارشان را از خانه سینما عنوان کردند؟**
آقای شمقدری روشن نمی‌گویند. مشکل ما با معاونت سینمایی این است که روشن نمی‌گویند چه سیاست‌هایی دارند و چه انتظاراتی از خانه سینما و سینماگران دارند. و فراموش نکنید این مهم است که ما چه انتظاراتی داریم. اصل ما هستیم. ما فکر می‌کنیم دولت کارگزار است. دولت برای این آمده که امور مردم را تمثیت کند. دولت ارباب مردم نیست. مردم ارباب دولت هستند. ما باید انتظارات‌مان را از دولت بگوئیم و دولت مشخص کند ما مقتضیات موجود می‌تواند چه بخشی از انتظارات ما را برآورده کند. دولت‌ها منبعث از رای مردم هستند. دولت‌ها آمده‌اند نظامی را که به رفاه مردم منجر می‌شود مستقر کنند و این جز در تماس با ناخبگان و نمایندگان هر بخش امکان‌پذیر نمی‌شود.

–آیا انتظارات‌تان را بیان کردید؟

قطعاً در دیدارهایی که انجام شده این انتظارات را بیان

سینما

فرهاد توحیدی

فرهاد توحیدی

بی‌توجهی به صنف‌های فعال و در عین حال صنف‌سازی، امکان حضور همه در فعالیت‌های سینمایی بدون داشتن سابقه، بیان نکردن خواسته‌های مسوولان و در نهایت عدم توجه به آنچه مدنظر سینماگران است، هیات‌مدیره خانه سینما علاوه بر برگزاری جشن سینمای ایران بر دو موضوع تأکید بسیار دارد: امنیت شغلی و بیمه بیکاری. قرار است گردهمایی سینماگران نیز در ۱۸ مرداد بر گزار شود.

برخورد با نهادهای دولتی و سیاستگذار صندقچندان بود. الان در این وضعیت که نه شتریم و نه مرغ و هم شتریم و هم مرغ در حالت کج دار و مریز هستیم. هم منتقد سیاست‌های دولت هستیم و هم ناچاریم یک جاهایی تمکین کنیم تا بودجه‌های خانه سینما را قطع نکنند. این معضل گریبانگیر تمام مدیران عامل و هیات‌مدیره‌های پیشین خانه سینما بوده و خواهد بود.

– این روند می‌تواند اصلاح شود یا خیر؟

خانه سینما باید مستقل شود یا به این وضعیت ادامه دهد. این سوال‌ها هم هست که اگر مستقل شویم چه مسائلی برای این نهاد صنفی پیش می‌آید و اگر این وضعیت پارادوکسیکال را ادامه دهد چه مشکلاتی پدید می‌آید. ولی روی هم رفته اینها پنج هزار عضو وجود دارد. عده‌ای زیر خط فقر زندگی می‌کنند، عده‌ای با کمک‌های خانه سینما زندگی می‌کنند و خانه سینما امکان کمک به آنها را ندارد. کمک‌های موردی می‌شود مناسب نیست، باید ساختاری وجود داشته باشد و به صورت هدفمند این کمک‌ها انجام شود.

– به نظر‌تان اگر آقای عسکری‌پور به معاونت سینمایی می‌رفتند شرایط بهتری برای سینما پیش می‌آمد؟
لایه‌ای که می‌رفتند راه دیگری را در پیش می‌گرفتند و قطعاً وقتی پست دولتی داشتند دیگر سستی در خانه سینما نداشتند. نمی‌توان هم رئیس صنف بود و هم در دولت مشغول بود. **– در آیین‌نامه خانه سینما که منعی برای این موضوع ذکر نشده است؟**
در نظام جامع سینمایی که ما طراحی کردیم این ممنوعیت کار دولتی پیش‌بینی شده است. اما در اساننامه فعلی ممنوعیتی نیست. اما قطعاً اقتضات این دو با هم گاه در تعارض است.

– چرا مشکلات مالی خانه سینما وجود دارد؟

اینجا یکی از مشکلات ما این است که خانه سینما، یک نهاد صنفی تام و تمام نیست. عقیده شخصی من این است که دولت از لحظه تولدش در آن دخالت داشته است. نمایندگان دولت که در تاسیس این نهاد نقش داشتند به خوبی منافع صنفی را نمی‌توانند دنبال کنند. برای اینکه بنیادش کج گذاشته شده است. یکی از مشکلات مهم خانه سینما این است که به لحاظ مالی استقلال ندارد. در سال ۱۳۶۵ مجلس قانونی را تصویب کرد که بودجه خانه سینما از محل دو درصد فروش فیلم‌های سینمایی تأمین می‌شود. اما این بودجه به خزانه ریخته می‌شود و ما برای دریافت آن باید دنبال وزارت ارشاد بدویم تا بتوانیم حقی را که قانون برایش به رسمیت شناخته دریافت کنیم. این پول تبدیل به اهرم فشار شده تا یک نهاد صنفی را با خواسته‌های دولت‌ها هسو کند، صرف نظر از اینکه دولت چه دولتی است چه سازندگی، چه اصلاحات و چه عدالت‌محور. اگر این بند ناف قطع می‌شد و خانه سینما این امکان را داشت که استقلال مالی داشته باشد می‌توانست تا امروز وضعیت امنیت شغلی را مشخص کند به تنهایی و بی‌هیچ کمک از منابع دولتی. اما لایذ مشکلاتش در

نگاه

باز خوانی یک خاطره

«سننوری» رفع توقیف شد

این خبر تابیدشده‌ای است که ماجراهای بسیاری را در پشت خود دارد. بازخوانی اتفاقاتی که بر فیلم «سننوری» گذشته است سبب می‌شود آن را مصداق بارز یک اعمال نظر، یک تصمیم و از بین رفتن سرمایه ملی بدانیم. از سهه سال پیش تاکنون ساخت «داریوش مهرجویی» در کش و پوس بود. او بارها و بارها در جلسات گوناگون شرکت کرد تا بتواند امکان اکران این فیلم را فراهم آورد. در سه سال گذشته بارها این فیلم تا آستانه اکران پیش رفت و باز دوباره از پرده پایین آمد. هر بار درباره این فیلم نکته‌ای گفته شد. مدیرکل نظارت و ارزشیابی در تاریخ ۱۲ شهریور ۸۶ چنین گفت: «اکران سنننوری به دلایل مراقبت از سینما به تعویق افتاد. توضیحات وزیر قانع‌کننده بود.» محمود اربابی که در جمع خبرنگاران سخن می‌گفت درباره اکران فیلم‌های «سننوری» و «به رنگ ارغوان» گفت: «توضیحاتی که آقای وزیر درباره «سنننوری» دادند، کاملاً قانع‌کننده است. من وظایف خودم را انجام می‌دهم و مافوق من هم وظیفه خودش را انجام می‌دهد و این اقتدار وزارت را نشان می‌دهد. اکران این فیلم به دلایلی که بحث مراقبت از سینما مطرح است، به تعویق افتاد و این نشان می‌دهد منطق و دقت نظر وجود داشته است.»

این سخنران در راستای همان بندی بود که صفاهرندی وزیر ارشاد پیشین با تکیه بر آن توانسته بود حکم توقیف و عدم اکران فیلم را بدهد. در آن زمان بود که تهیه‌کننده فیلم «فرار فرازمند» چنین گفت: «طبق ماده پنج آیین‌نامه اکران، وزیر ارشاد یا معاون ایشان می‌توانند از اکران یک فیلم جلوگیری کنند، اما من به همراه مهرجویی در تلاش برای جلب رضایت وزیر محترم ارشاد و معاون ایشان هستیم تا هرچه زودتر مشکلات «سننوری» مرتفع شود.» اما این اتفاق نیفتاد. حتی هنگامی که حکم دیوان عدالت اداری در محکومیت مسوولان سینمایی صادر و قرار شد خسارت‌های ناشی از عدم اکران فیلم از طریق خزانه و بیت‌المال به صاحبان فیلم داده شود، این فیلم و سازندگانش مصائب گوناگونی روبه‌رو شدند وقتی در خبرها اعلام شد سی‌دی سانسورنشده فیلم در پیاده‌روها اکران می‌شود. در همان زمان بود که دوباره انگشت اتهام به سوی سازندگان فیلم به کس نشانه رفت که آنان با اکران فیلم در جشنواره‌های خارجی بود که روزنامه «اعتماد ملی» پیشنهاد داد برای حمایت از این فیلم هر کس نسخه قاچاق آن را خریداری می‌کند تا مبلغی را به حساب مشترک تهیه‌کننده و کارگردان واریز کند. مبلغ مورد نظر از بودت شاید حدود ۱۰۰۰ میلیون تومان و این فقط حمایتی بود از فیلمی که بسیاری آن را دوست داشتند و دلیلی برای توقیف آن نمی‌دیدند. زمان گذشت. مسوولان جدید

بر سر کار آمدند؛ مسوولانی که دست‌شان باز بود و می‌توانستند شعار فیلم توقیفی ندایم را بیسان کنند. دیگر دغدغه‌ای در این زمینه نبود. اما انگار شک و تردیده‌ها باز هم ادامه داشت. سیدعلیرضا سجادی‌پور چنین گفت: «حل مشکل «سننوری» را تأیید نمی‌کنم. در حال حاضر هیچ چیزی مبنی بر نمایش یا عدم اکران عمومی سنننوری نمی‌توان عنوان کرد.»

۲۶ روز پیش مدیرکل اداره نظارت و ارزشیابی معاونت سینمایی دولت هم اخبار منتشره توسط خبرگزاری‌ها درباره رفع قطعی مشکل اکران عمومی «سننوری» ساخته «داریوش مهرجویی» را چنین جواب داد: «عنوان شده «سننوری» راهی اکران عمومی می‌شود. به هیچ عنوان در حال حاضر از سوی بنده تأیید نمی‌شود و من به عنوان مدیرکل اداره نظارت و ارزشیابی هیچ چیز را مبنی بر نمایش یا عدم نمایش سراسری این فیلم نمی‌توانم عنوان کنم، چراکه هنوز پرونده این فیلم در دست بررسی است. پرونده هر فیلمی مخصوص به خودش است. هر فیلمی مصداق خودش را دارد و اصلاً نمی‌توان بر مبنای برطرف شدن مشکل نمایش یک فیلم خاص، در مورد نمایش یا عدم نمایش فیلم‌های دیگر نیز حکم کلی صادر کرد. به همین دلیل باید بگذاریم شرایط هر فیلم بر اساس مقتضیات خودش در صورت بررسی قرار گیرد و قصد داریم هر کدام از فیلم‌ها را به مورد کاملاً جداگانه بررسی کنیم»

به هر حال این گفت‌مان در حالی بود که تأکید می‌شد: «بنای تیم جدید معاونت سینمایی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی این است که هر چیزی تحت عنوان فیلم توقیفی قبلاً وجود داشته، به طور کامل برطرف شود. دیگر در سینمای ایران چیزی به نام «فیلم توقیفی» نداشته باشیم»

خوشبختانه انگار مقتضیات اکران این فیلم فراهم شده است و همان‌طور که ماه‌ها پیش از این فرازند به عنوان تهیه‌کننده فیلم ابراز امیدواری کرده است: «همیل علاقه‌مندیم «سنننوری»

را در کشور عزیزمان ایران اکران کنیم تا از این طریق بتوانیم به فرهنگ مبارزه باولمختر کمک کرده باشیم. فیلم مهرجویی تاریخ مصرف ندارد و هر زمان که اکران شود تاثیر خود را بر مخاطب می‌گذارد.»

سرانجام نیز همان‌طور که سعیدرجبی‌فروتن مدیرکل اداره همکاری‌های سمعی و بصری و نمایش خانگی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی این خبر را تأیید کرده است: «واخر سال گذشته بود که مجوز ورود فیلم سنننوری (داریوش مهرجویی) به شبکه نمایش خانگی صادر شد و قرار است از طریق موسسه هنر هشتم مراحل توزیع این فیلم سینمایی طی شود. این تصمیم برای صدور مجوز، کاملاً بر اساس دیدگاه‌های معاونت جدید امور سینمایی اتخاذ شده است. چه اینکه ایشان بیش از این و در نشست‌های مختلف صراحتاً نام این فیلم را ذکر کرده و در موضع‌گیری‌هایشان بر نبود مانع برای توزیع این فیلم صحه گذاشته و تصمیم مدیران پیشین برای جلوگیری از اکران این فیلم را مبتنی بر سلیقه خوانده بود.» به گزارش خبر آنلاین احتمالاً فیلم «سنننوری» در دو فرمت سی‌دی و دی‌وی‌دی و تیراز ۲۰۰ هزار نسخه وارد شبکه نمایش خانگی خواهد شد.